

[Indenrigsministeren]

På den anden side mener jeg absolut heller ikke, at det er holdbart med en blank afvisning af, at metadon kan supplere de eksisterende former for støtte. Vi har brug for en mellemform, hvor en vurdering af narkomansens situation og tarv kommer i første række.

Vi må således konstatere i dag, at der er flere steder, hvor den advarsel, som lå i kontaktudvalgets blå rapport, om, at der er områder inden for narkomanbehandling, hvor opgaven løses for dårligt, endnu ikke har givet sig udslag i, at hjælpetilbuddene er blevet udvidet eller suppleret med denne form for støtte i tilstrækkelig grad.

Som nævnt er problemet størst, hvor koncentrationen af ældre, hårdt belastede narkomaner er størst, og det er derfor ikke mærkeligt, at Københavns kommune og amtskommune har de største problemer på dette felt. Det understreger imidlertid også det særlige behov, der er for en afklaring af problemet og for i praksis også her at supplere behandlingstilbuddene som angivet i den blå betænkning. Jeg ved, at det har voldt store problemer at få løsninger igennem i praksis, men på trods af de herskende forskellige opfattelser både her i området og i andre dele af landet er det min mening, at det ikke fortsat kan tolereres, at den faglige og politiske uenighed blot lader problemerne uløste. Man må dér, hvor problemerne er størst, være parat til at acceptere, at der gøres forsøg med andre former for indsats.

Jeg vil derefter gerne vende mig til justitsvæsenets rolle vedrørende bekæmpelsen af narkotikakriminaliteten, og her tænkes særligt på politiets og kriminalforsorgens områder.

I erkendelse af den alvorlige situation har der af justitsministeriet for kort tid siden været afholdt et møde med ledende folk fra politiet og anklagemyndigheden om problemkredsen, og der var blandt deltagerne enighed om, at der fra politiets og anklagemyndighedens side må sættes kraftigt ind på dette område og ganske særligt, når talen er om mere professionelt præget kriminalitet, herunder indførsel og videresalg af narkotiske stoffer. Justitsministeren har føjet til, at der ikke kan peges på patentløsninger, men at hele området må tages op til vurdering. Det gælder straffelovgivningen, politiets efterforskning, øgede personale- og materielres-

sourcer, omfordeling af personale inden for politiet m.v. – overvejelser, som justitsministeren har sat i gang med det klare mål, at der skal sættes kraftigere ind mod den alvorlige narkotikakriminalitet.

Midlerne til at nå dette mål er som sagt under overvejelse i justitsministeriet, men for at få belyst problemerne og for også at give politikerne lejlighed til at deltage i en drøftelse har justitsministeren indbudt til et seminar, hvor det er hensigten at tage justitsvæsenets rolle i narkotikabekæmpelsen op til en samlet behandling. For en ordens skyld må det understreges, at både politiets og kriminalforsorgens forhold skal behandles ved den lejlighed.

Hvad særlig angår kriminalforsorgen, vil jeg erindre om, at justitsministeriet på baggrund af de seneste års stigende problemer med narkotika i kriminalforsorgens institutioner i oktober 1980 nedsatte en arbejdsgruppe vedrørende behandling af stofmisbrugere i kriminalforsorgens anstalter og arresthuse m.v. Arbejdsgruppen har afgivet første delindstilling i december 1980. I indstillingen drøftes bl. a. spørgsmålet om oprettelse af særlige afdelinger i de lukkede fængsler, beregnet til særlig belastede stofmisbrugere. Arbejdsgruppen venter at afgive anden delindstilling om anvendelse af metadon i løbet af meget kort tid.

Med hensyn til længerevarende metadonordinationer som led i behandlingen af stofmisbrugere har også kriminalforsorgen hidtil fulgt de retningslinjer, der er angivet i den tidligere nævnte rapport om metadon og stofmisbrugere. I overensstemmelse hermed anvendes metadonordinationer overordentlig sjældent inden for kriminalforsorgen.

Med hensyn til narkomanbehandling i det hele taget vil jeg gerne tilføje, at det er klart, at vi her i Danmark med stor interesse følger fremgangsmåderne og erfaringerne fra andre lande og her selvfølgelig i overvejende grad de øvrige nordiske lande, hvor samfundsforholdene ligner de danske. Som eksempler på sådanne fremgangsmåder vil jeg godt nævne de svenske overvejelser om muligheder for under visse omstændigheder at tvangsbehandle unge narkomaner under 18 år og underkaste eller idømme narkomaner behandling i stedet for straf. Det sidste er der i øvrigt også i al fald delvis legal mulighed for herhjemme.